DE
WILDE
ROBOT
PETER BROWN
'ORIGINEEL, INTRIGEREND EN HARTVERWARMEND.' BOOKTRUST
QUERIDO

I

DE OCEAAN

Dit verhaal begint op zee, met wind en regen, donder en bliksem, en hoge golven. Er loeide 's nachts een razende orkaan. En midden in die chaos zonk een vrachtschip

diep

diep

diep

naar de zeebodem.

Honderden kratten en containers dreven er na de schipbreuk rond. Maar ook die zonken door het beuken, stampen en kolken van de orkaan de diepte in. Het ene krat na de andere container werd opgeslokt door de golven, tot er nog maar vijf kratten over waren.

Tegen de ochtend was de orkaan uitgewoed. De wolken waren weg, er voer nergens een schip en er was geen land in zicht. De zee was kalm onder een blauwe lucht en de vijf overgebleven kratten deinden rustig op de

stroming. Er gingen dagen voorbij. Toen verscheen er een vlekje groen aan de horizon. De kratten dobberden langzaam die kant op en de zachte groene vormen veranderden in de scherpe, harde randen van een woest, rotsachtig eiland.

Het eerste krat kwam op een duikelende, buitelende golf aan land en sloeg met zo'n kracht tegen de rotsen dat het hele geval uit elkaar barstte.

Nu moet ik nog vertellen dat er in elk krat een goed verpakte, gloednieuwe robot zat opgeborgen. Het vrachtschip had honderden robots vervoerd voordat het verging in de storm. Daar waren nog maar vijf robots van over. Of eigenlijk vier, want toen dat eerste krat tegen de rotsen kapotsloeg, brak de robot daarbinnenin in duizend stukjes.

Met het volgende krat ging het precies zo. Het sloeg kapot tegen de rotsen en stukjes robot vlogen in het rond. Ook het volgende krat moest eraan geloven. En dat daarna ook. Ledematen en rompen van robots werden op de richels gesmeten. Een robothoofd plonsde in een poel. Een robotvoet spatte in de golven.

En toen kwam het laatste krat, ook op een golf, maar in plaats van tegen de rotsen te slaan, botste het klotsend tegen de brokstukken van de vorige vier kratten op. Algauw tilden de golven het krat uit het water. Het zoefde tollend en glanzend door de lucht tot het neerknalde op een groot rotsplateau. Het krat barstte en kraakte, maar de robot daarbinnenin bleef heel.

2

DE OTTERS

De noordkust van het eiland was veranderd in een soort robotkerkhof. De brokstukken van vier dode robotlijven lagen overal verspreid op de rotsen. Ze glinsterden in het vroege ochtendlicht. En die glinstering trok de aandacht van een aantal heel nieuwsgierige wezens.

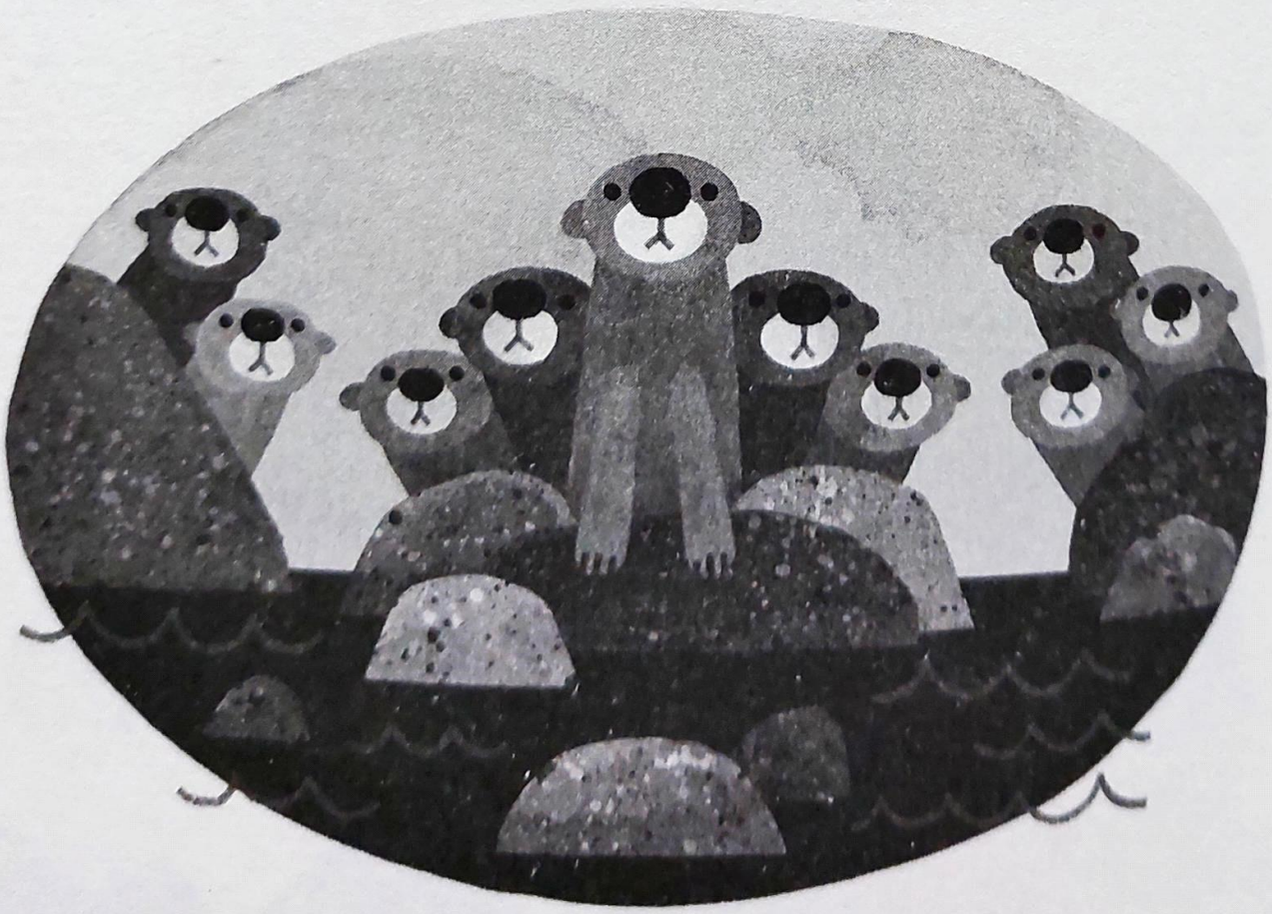

Een groep zeeotters stoeide in de branding toen een van hen de glinsterende voorwerpen opmerkte. De otters verstijfden. Ze staken snuffelend hun neus in de wind. Maar ze roken alleen de zee. Dus kropen ze voorzichtig de rotsen over om een kijkje te nemen.

De groep naderde langzaam een robotromp. De grootste otter stak zijn poot uit, tikte tegen het zware geval en deinsde snel terug. Maar er gebeurde niets. Kronkelend gingen ze op een robothand af. Een andere dappere otter reikte naar de hand en rolde hem om. Dat gaf een lollig gerinkel op de rotsen, en de otters piepten verrukt.

Nu gingen ze met de overal rondslingerende onderdelen van de robots spelen. Er werden nog meer handen omgegooid. Een otter ontdekte een robothoofd in een poel en ze doken allemaal het water in en rolden om beurten het hoofd over de bodem.

En toen ontdekten ze iets anders. Het laatst overgebleven krat stond hoog boven het kerkhof. De zijkanten waren gekrast en geblutst en er liep een grote barst door de bovenkant. De otters klauterden tegen de rotsen op en klommen op de grote kist. Tien bontkoppetjes loerden door de barst, benieuwd naar de inhoud. Wat ze zagen was een gloednieuwe robot. En deze was anders

dan de andere robots, want hij was nog helemaal heel. En hij zat verpakt in sponsachtig schuimrubber.

De otters staken hun pootjes door de barst en trokken aan het schuimrubber. Wat was dat zacht en zompig! Piepend trokken ze aan het sponzige spul. Pluksels zweefden weg op de zeebries. En in alle opwinding raakte een pootje per ongeluk een belangrijk knopje achter op het hoofd van de robot.

Klik!

De otters hadden niet meteen door dat er in het krat iets gebeurde. Maar even later hoorden ze het: een laag, zacht gezoem. Roerloos zaten ze te luisteren. En toen deed de robot haar ogen open.

3

DE ROBOT

Het computerbrein van de robot startte op. Haar programma's werden actief. En toen, nog steeds verpakt in haar krat, begon ze automatisch te praten.

'Hallo, ik ben ROZZUM unit 7134, maar zeg gerust Roz. Terwijl mijn robotsystemen laden, zal ik je over mezelf vertellen.

Als ik eenmaal volledig geactiveerd ben, kan ik bewegen en communiceren en leren. Geef me een taak en ik voer hem uit. De komende tijd zal ik steeds betere manieren ontdekken om mijn taken uit te voeren. Daar word ik een betere robot van. Als ik niet nodig ben, hou ik me rustig en zorg ik dat ik in goede werkmodus blijf.

Dank voor het luisteren.

Ik ben nu volledig geactiveerd.'

4

DE ROBOT KRUIPT UIT HAAR EI

Je weet vast dat robots niet echt iets kunnen voelen. Niet zoals dieren kunnen voelen. En toch, daar in haar krat, voelde Roz iets wat op nieuwsgierigheid leek. Ze was nieuwsgierig naar die warme bol licht die van bovenaf op haar scheen. Dus ging haar computerbrein aan het werk, en ze kwam erachter wat dat licht was. Het was de zon.
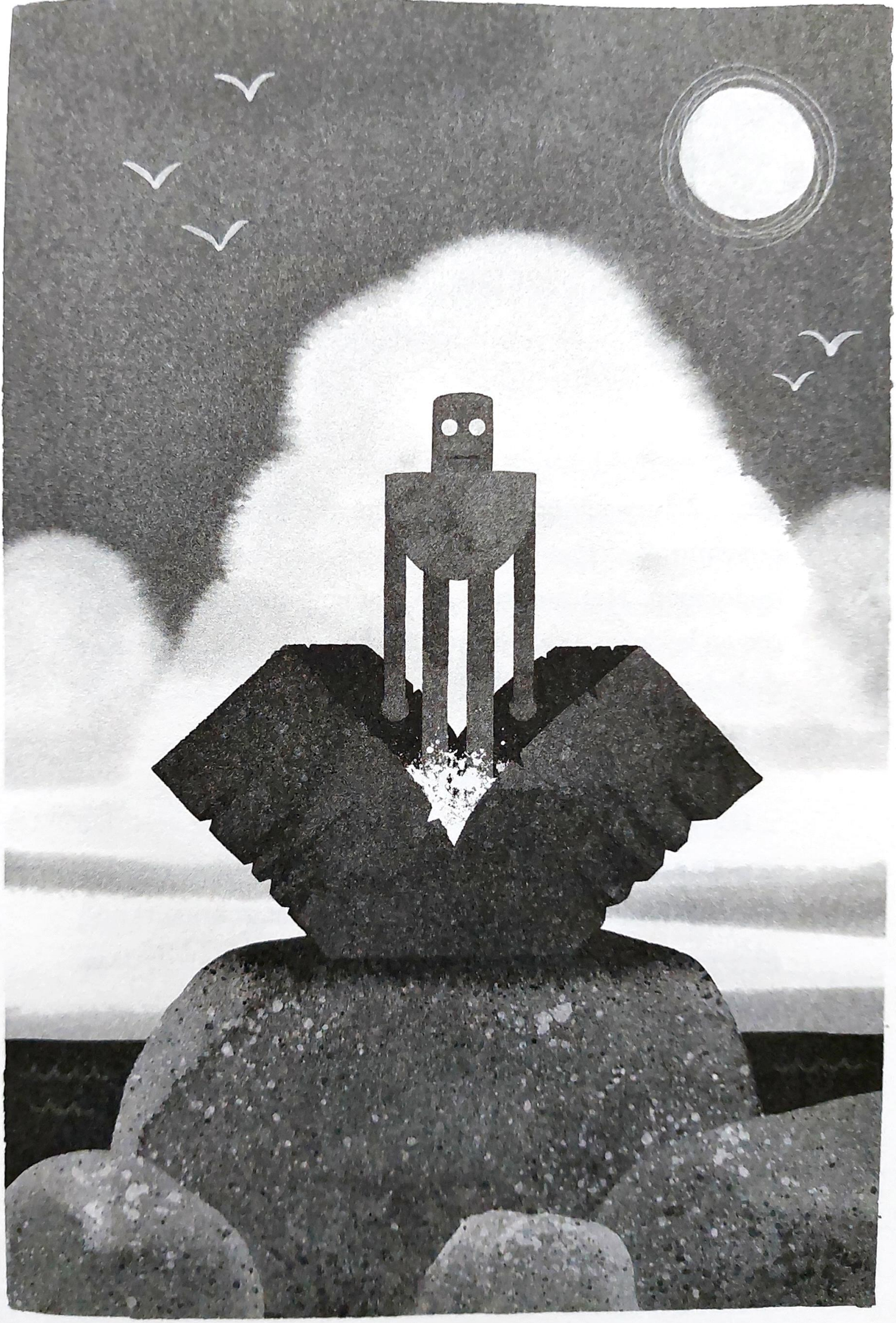
De robot merkte dat haar lijf de zonne-energie in zich opnam. Met iedere minuut die verstreek werd ze wakkerder. Zodra haar batterij vol was, keek Roz om zich heen en besefte ze dat ze nog steeds in een krat zat. Ze probeerde haar armen te bewegen, maar die waren met touw vastgebonden. Dus zette ze meer kracht, de motoren in haar armen zoemden harder, en de touwen knapten. Toen hief ze haar handen boven haar hoofd en trok ze het krat open. Als een kuiken dat uit het ei kruipt klom Roz de wereld in.